

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. гр. Д., 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Десислава Б. Николова
Галина Д. Жечева

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело
№ 20213200500601 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК. Подадена е въззивна жалба от Дирекция „Хуманитарни дейности, социални услуги“, предоставяща услугата „Д.С.Х.“ към О.гр.Д., срещу решение № 260396/28.05.2021 г. по гр.д. № 868/2020 г. на Д.кия районен съд в частта, с която Дирекцията е осъдена да заплати на В. АТ. В. с ЕГН ***** от гр.Д., ул.В. №** сумите от:

1./25 000 лв, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания, причинени в резултат на претърпяна трудова злополука на 09.08.2017 г., призната за такава с Разпореждане № 29/24.08.2017 г. от НОИ ТП-Д. на осн. чл. 60 от КСО, на осн. чл. 200 от КТ вр. чл. 52 от ЗЗД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 09.08.2017 г., до окончателното ѝ изплащане;

2./436,24 лв, представляваща обезщетение за имуществени вреди – медицински консумативи, лекарства, болничен престой, причинени в резултат на претърпяна трудова злополука на 09.08.2017 г., призната за такава с Разпореждане № 29/24.08.2017 г. от НОИ ТП-Д. на осн. чл. 60 от КСО, на осн.

чл.200 от КТ,

като Дирекцията е осъдена да заплати държавна такса и разноски по делото.

Подадена е и насрещна въззивна жалба от В. АТ. В. от гр.Д. срещу цитираното решение на ДРС в частта,с която искът му за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен в частта за горницата от 25 000 лв до 50 000 лв,респ. въззивникът е осъден да заплати на Дирекция „Хуманитарни дейности,социални услуги“ сторени разноски съразмерно на отхвърлената част от иска.

Според Дирекцията първоинстанционното решение е недопустимо в обжалваната част като постановено срещу ненадлежен ответник.Работодател на ищеца бил Д.С.Х.-Д.,а не Дирекцията,поради което исковете следвало да са насочени срещу ДСХ.Настоява се за обезсилване на първоинстанционното решение в атакуваната от този въззивник част и за връщане на делото на районния съд за конституиране на надлежния ответник и ново разглеждане на исковете срещу него.В обжалваната осъдителна част решението било и неправилно поради необоснованост и нарушение на материалния закон.Същото противоречало на събраните доказателства и установените с тях факти и обстоятелства.Неправилно било прието,че съдът е обвързан от разпореждането на ТП на НОИ-Д.,с което е установена трудова злополука.Съдът дължал преценка дали злополуката е трудова или не и не бил обвързан от акта на административния орган.Инцидентът с ищеца настъпил не по време или по повод на извършваната от него работа,нито във връзка с възложена му от работодателя задача,а по време на дейност,която същият самоволно решил да осъществи.Инцидентът не настъпил при дейност в интерес на предприятието.Поради изложеното не представлявал трудова злополука.Необоснован бил и изводът на районния съд,че ищецът не бил проявил груба небрежност.Подробно са развити доводи в подкрепа на твърдението за проява на такава небрежност от ищеца по делото.Присъденото обезщетение за неимуществени вреди било прекомерно и несправедливо.Били пренебрегнати доказателствата,че само няколко месеца след инцидента ищецът започнал втора работа,свързана с физическо натоварване.Не били кредитирани и показанията на разпитаните свидетели в подкрепа на факта,че ищецът свободно си служел с лявата ръка,респ. нямал емоционални проблеми

след инцидента, както и че отказал да се възползва от предложената му в ДСХ безплатна рехабилитация. Неправилно били кредитирани и показанията на свидетелите, водени от ищеца, като не била съобразена близката родствена връзка и противоречието на показанията с фактите от действителността. Неправилно решението на ДРС стъпвало на приетата по делото СМЕ. Заключение по нея влизало в противоречие с другите доказателства по делото и не следвало да бъде кредитирано. В исковата молба били изложени множество неверни факти, чиято неистинност се установявала от събраните доказателства, но съдът не преценил поведението на ищеца по изнасяне на неистини в негов ущърб. Настоява се за отмяна на решението в обжалваната част и за цялостно отхвърляне на исковете. Претендират се от Дирекцията сторените от нея разноски в двете инстанции.

В насрещната въззивна жалба въззивникът В. АТ. В. изразява становище, че първоинстанционното решение е неправилно в отхвърлителната част по иска за обезщетяване на неимуществени вреди. Размерът на присъденото от ДРС обезщетение бил изключително занижен и определен в нарушение на принципа за справедливост. Съдът не взел в достатъчна степен предвид доказателствата относно вида на увреждането и намаляването на работоспособността, възрастта на пострадалия, липсата на съпричиняване от негова страна, трайните последици за физическото му здраве и емоционалното му състояние. Настоява се за отмяна на решението в отхвърлителната част и за цялостно уважаване на иска за обезщетяване на неимуществени вреди. Претендират се сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.2 от ЗА.

В писмени отговори и в хода на въззивното производство всяка от страните оспорва жалбата на другата страна като неоснователна и настоява за оставянето ѝ без уважение, като излага доводи в противовес на изложените от другата страна.

Като постави на разглеждане въззивните жалби, Д.кият окръжен съд установи следното:

Жалбите са депозирани в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК и чл.263 ал.2 от ГПК. Същите са подадени от активно легитимирани лица-страни в производството по делото-с правен интерес от атакуване на първоинстанционното решение в неизгодните за тях части. Разгледани по

същество, двете жалби са неоснователни.

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо като постановено по предявените допустими искове. Възражението на ответника по делото Дирекция „Хуманитарни дейности, социални услуги“, предоставяща услугата „Д.С.Х.“ към О.гр.Д., че исковете били насочени срещу ненадлежен ответник, тъй като работодател на ищеца се явявал самият Д.С.Х.-гр.Д., а не горната Дирекция, е неоснователно. Наличието на пасивна процесуална легитимация на ответника по спора е относимо към процесуалната допустимост на исковете. По въпроса за пасивната легитимация в процеса вече е налице произнасяне с решение №173/05.07.2019 г. по предходно в.гр.д. №301/2019 г. на ДОС, с което постановеното по настоящите искове първоначално първоинстанционно решение №273/01.03.2019 г. по гр.д. №782/2018 г. на ДРС е обезсилено и производството по исковете на В. АТ. В. срещу първоначално конституирания ответник по тях О.гр.Д. е прекратено, като делото е върнато на районния съд за конституиране на надлежния ответник и разглеждане на спора с негово участие. Горното въззивно решение не е допуснато до касационно обжалване с определение №217/24.03.2020 г. по гр.д. №3866/2019 г. на ВКС на РБ. Настоящият състав на въззивния съд напълно споделя възприетото от предходните инстанции по въпроса кой е пасивно легитимираният ответник по предявените искове, а именно Дирекция „Хуманитарни дейности, социални услуги“, предоставяща услугата „Д.С.Х.“ към О.гр.Д. По трудов договор №17 от 10.11.1995 г. ищецът В.В. е постъпил на работа като шофьор в „Д.С.Х.“ - кв.Р., гр.Д. На 21.05.2001 г. между него и Общинската служба по социално подпомагане - гр.Д.-ЮЛ на издръжка от бюджета на общината по чл.9 ал.1 от ЗСП /в ред. от ДВ.бр.56 от 19.05.1998 г./ е сключен трудов договор за същата длъжност „шофьор“ отново в Д.С.Х. като заведение от структурата на ОбС „СП“, в което се предоставят социални услуги на територията на общината по смисъла на чл.9 ал.3 от ЗСП /в същата редакция/. Със ЗИДЗСП /обн, ДВ, бр.120 от 2001 г. /), в сила от 01.01.2003 г., са извършени промени в органите по социално подпомагане: новосъздадената Агенция за социално подпомагане е правопреемник на бившата Национална служба по социално подпомагане и на общинските й служби - §32 от ПЗР на ЗИДЗСП. Съществуващите заведения

за социални услуги,които са на общинска и/или държавна бюджетна издръжка,преминават в управление на кмета на съответната Община-работодател на персонала в тях-по корективно тълкуване на §37 от ПЗР на ЗИДЗСП.Следователно налице е случай по чл.123 от КТ.Социалните услуги са многообразни,предоставят се в общността или в специализирани институции,в т.ч. в Д.С.Х.-чл.36 ал.3 т.3 от ППЗСП.Според начина на финансиране са делегирани от държавата дейности,местни дейности и дейности,финансирани от други източници-чл.16 ал.8 от ЗСП.Видно от представените по делото /в.гр.д.№301/2019 г. на ДОС/ решение на Общински съвет-гр.Д. от 31.01.2017 г. за приемане на бюджета на Общината за 2017 г. и издадената въз основа на него заповед №197/27.02.2017 г. на кмета за утвърждаване на тримесечното разпределение на този бюджет и бюджета на второстепенните разпоредители с бюджет ведно с приложението към нея,на територията на О.гр.Д. се извършва социална услуга „Д.С.Х.“ като делегирана от държавата дейност.Тази и другите социални услуги по ЗСП са включени във функция „социално осигуряване,подпомагане и грижи“,обслужвана от Дирекция „Хуманитарни дейности“ като второстепенен разпоредител с бюджет.Това структуриране на извършваните на територията на общината социални услуги сочи,че икономическа обособеност е налице спрямо тази Дирекция.За качеството на работодател е необходимо съответната структура да е организационно и икономически обособено образувание и да наема самостоятелно работници и служители по трудово правоотношение-§1 т.1 от ДР на КТ.Посочените условия съществуват по отношение на Дирекцията,която се явява работодател на ищеца В. към момента на възникване на процесната трудова злополука по смисъла на чл.18а ал.2 от ЗСП /разпоредба-отм.ДВ,бр.24/2019 г.,в сила от 01.07.2020 г./.

По същество първоинстанционното решение е правилно поради следните съображения:

Производството по делото първоначално е образувано като гр.д. №782/2018 г. на ДРС по повод искова молба вх.№4098/26.02.2018 г.,а след обезсилване на първото първоинстанционно решение поради произнасяне по искове срещу ненадлежен ответник делото е преобразувано като гр.д. №868/2020 г. на ДРС.Предмет на същото са обективно кумулативно съединени искове на основание чл.200 ал.1 от КТ,предявени от В. АТ. В. с ЕГН ***** от гр.Д. срещу Дирекция „Хуманитарни дейности,социални

услуги”,предоставяща услугата „Д.С.Х.” към О.гр.Д.,както следва:

1./иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 50 000 лв,представляваща обезщетение за неимуществени вреди-болки и страдания в резултат на претърпяна от ищеца трудова злополука на 09.08.2017 г.,призната за такава с Разпореждане №29/24.08.2017 г. на НОИ-ТП-Д. на основание чл.60 от КСО,ведно със законната лихва върху главницата,считано от 09.08.2017 г.,до окончателното ѝ изплащане;

2./иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 436,24 лв,представляваща обезщетение за имуществени вреди в резултат на процесната трудова злополука.

Според изложените в исковата молба твърдения между страните е било налице безсрочно трудово правоотношение,по силата на което В. АТ. В. е заемал длъжността „шофьор” в ДХД (Дирекция „Хуманитарни дейности”) Социални услуги – „Д.С.Х.” към О.гр.Д..*На 01 август 2017 г. след двумесечен отпуск В. АТ. В. се явил на работа в Д.С.Х. /ДСХ/.По време на неговото отсъствие работодателят извършил ремонт на медицинските кабинети,а ремонтните дейности в Дома все още не били приключили.Предвид обстоятелството,че управлението от ищеца автомобил бил на ремонт,директорът на ДСХ дал указания на В. да помага на параджииите /работниците,поддържащи парната инсталация на Дома/,като част от задълженията му се изразявали в извършване на дребни ремонти и поправки-смяна на брави,крушки,ремонт на тоалетните казанчета,боядисване и освежаване на мебелите и т.н.На 09 август 2017 г. в изпълнение указанията на директора около 10,00 часа В. започнал да боядисва стар медицински шкаф-бял със стъклена витрина,като по стъклената витрина липсвал силикон,а стъклото било закрепено единствено с две тънки метални пластинки към шкафа.В. поставил шкафа върху стар бял чаршаф близо до асансьора,за да не изцапа пода с блажна боя,като до шкафа поставил стар пожълтял кантар,който също му било поръчано да боядиса.След като приключил с боядисването на шкафа,завъртял леко шкафа,за да започне с боядисването на кантара.Шкафът се наклонил към земята,където В. бил клекнал на коляно,и стъклото от шкафа полетяло към главата му.Инстинктивно В. вдигнал лявата си ръка,за да се предпази,поради което стъклото разрязало ръката му в областта на китката.Ръката на*

пострадалия буквално виснала, започнала да хвърчи кръв навсякъде. Част от персонала се притекла на помощ. Свидетел на злополуката станала и фелдшерката С.И., която стегнала ръката на В.В. с турникет и веднага го откарала с личния си автомобил в спешно отделение при МБАЛ-гр.Д.. Непосредствено след инцидента В.В. бил приет по спешност в „Ортопедично отделение“ при „Многопрофилна болница за активно лечение гр.Д.“ АД, където след продължителни опити да бъде спрян обилният кръвоизлив около 11,30 часа пострадалият бил приведен в операция. Състоянието на В. наложило еднosedмичен болничен престой, след което на 15 август 2017 г. същият бил изписан за амбулаторно лечение. Впоследствие на 04.12.2017 г. В.В. постъпил за лечение в Отделение по ортопедия и травматология при МБАЛ „Майчин дом-В.“ ЕООД с оток и силни болки в лява предмишница, с тежка флексionна контрактура на II, III, IV и V пръсти на лява ръка (състояние, в което ставите на пръстите са трайно сгънати и е невъзможно изпъването на засегнатите пръсти) и хипестезия на длан и пръсти на лявата ръка (състояние на намалена или липсваща способност за усещане на допир или натиск върху кожата). На 05.12.2017 г. пострадалият е подложен отново на оперативна интервенция – миотенопластика за стабилизиране травмите на мускулите и сухожилията на ниво предмишница в ляво, изразяваща се в присаждане на мускули и сухожилия. На 07.12.2017 г. пострадалият бил изписан от болничното заведение. Вследствие на трудовата злополука от 09.08.2017 г. до датата на депозиране на исковата молба В.В. бил в отпуск по болест поради временна неработоспособност, като за този период на същия било изплатено обезщетение от Националния осигурителен институт. Съгласно Експертно решение №0480/026 от 13.02.2018 г. В. АТ. В. бил със 72% трайно намалена работоспособност. Според указанията на лекарската комисия В. не можел да работи като шофьор и следвало да бъде трудоустроен без тежък физически труд и натоварване на горни крайници. Вследствие на травмата от трудовата злополука ищецът твърди, че е търпял и продължава да търпи болки и страдания. Поради спецификата на увреждането същият бил лишен от възможността да упражнява професията „шофьор“. От датата на злополуката до настоящия момент ищецът търпял ежедневни болки и страдания с висок интензитет. Същият бил в невъзможност да си служи с лявата ръка, която след инцидента била загубила основната си функция-

хватателната. Състоянието на лявата ръка създавало изключителни неудобства на ищеца, тъй като затруднявало способността му да се грижи сам за всички свои ежедневни нужди от битов характер. Наложил се ежедневен прием на лекарства и посещаване на рехабилитация. Болките в лявата ръка пораждали у ищеца необходимост от ежедневна употреба на силни болкоуспокоителни. Травматичните увреждания, стресът от преживяното и трудностите, които търпял и търпи ищецът, дали негативно отражение и на душевно му състояние - имал проблеми със съня, изпаднал в депресия, изпитвал трайно чувство на безизходица и отчаяние.

В писмения отговор на исковата молба ответникът изразява становище за неоснователност на исковете. Оспорва ги по основание и размер. Същият оспорва изложените в исковата молба твърдения, като навежда, че единствената причина за настъпване на вредоносния резултат били самоволното поведение на ищеца и проявената от последния груба небрежност. Навежда се съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, като се твърди също, че последствията от злополуката не са в посочените от него обем и размери. Според ответника на ищеца не били давани указания да боядисва медицинския кантар, като работата била предприета по инициатива на ищеца. Същият преместил кантара не по възлагане от пряк началник, а по молба на санитарка. Поради несъобразяване с габаритите на шкафа и кантара и собствените си размери ищецът съборил шкафа върху себе си. Стъклото на шкафа било закрепено по посочения начин фабрично и до този момент нямало проблеми и инциденти. Не било вярно, че до датата на депозиране на исковата молба ищецът ползвал отпуск поради временна неработоспособност. Същият още в началото на март 2018 г. се върнал на работа в ДСХ-гр.Д., като бил преназначен на длъжност „портиер“ за срок до 01.02.2019 г., а впоследствие правоотношението било трансформирано в безсрочно. Непосредствено след завръщането му на работа ищецът ползвал отпуск, в рамките на който сключил трудов договор и полагал труд в хотел в к.к. „А.“. Същият извършвал действия по техническа поддръжка, свързани с физическо натоварване и ползване и на двете ръце. Оспорва се настъпила промяна в емоционалното и психическо състояние на ищеца след инцидента. Невярно било твърдението, че същият не може да си служи с лявата ръка. Ищецът я

ползвал пълноценно и шофирал личния си автомобил ежедневно до месторабота.При изпълнение на трудовите си задължения като портиер същият ежедневно ползвал безпроблемно и двете си ръце.Ищецът отказал безплатна рехабилитация на работното си място в ДСХ-Д.,а в същото време се оплаквал от постоянни болки в лявата си ръка.Втората операция на ищеца се наложила поради некачественото изпълнение на първата операция,а не поради последващо влошаване на състоянието на ръката му поради инцидента.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа и правна страна:

На 10.11.1995 г. между Регионален център за социални грижи-гр.Д.,от една страна като работодател,и В. АТ. В.,от друга като работник,е сключен трудов договор,по силата на който ищецът е заемал длъжността „шофьор“,с място на работа:Д.С.Х.-кв.Р.,гр.Д..На 21.05.2001 г. между него и Общинската служба по социално подпомагане-гр.Д. е сключен трудов договор за същата длъжност отново в Д.С.Х. като заведение от структурата на ОбС „СП“,в което се предоставят социални услуги на територията на общината по смисъла на чл.9 ал.3 от ЗСП.По делото е представено допълнително споразумение към трудов договор от 01.04.2010 г.,подписано между Общинска служба за социални услуги- Д.,Д.С.Х. и В. АТ. В..По силата на *допълнително споразумение №1/06.03.2018 г. към трудов договор №9/21.05.2001 г.,подписано между О.гр.Д.-Дирекция „Хуманитарни дейности“,„Д.С.Х.“ и В. АТ. В.,ищецът след процесната злоупотрека е преназначен от длъжността „шофьор“ на длъжността „портиер“.*

На 14.08.2017 г. пред ТП на НОИ-гр.Д. е депозирана декларация за трудова злоупотрека,изхождаща от О.гр.Д.,в структурата на която е и настоящата Дирекция-ответник по делото.Според същата на 09.08.2017 г. в 10,05 ч. в „Д.С.Х.“ с В. АТ. В. е станала трудова злоупотрека,при която,премествайки медицински кантар,лицето В.В. бута медицински шкаф с цел да си осигури по-добър достъп до кантара;следва отваряне вратичката на шкафа,счупване на стъклото на същата и падането му,при което стъклото порязва лявата ръка на лицето в областта на китката и дланта.На база посочената декларация ТП на НОИ-гр.Д. издава разпореждане №29/24.08.2017 г.,с което на основание чл.60 ал.1 от Кодекса за социално

осигуряване декларираната на 14.08.2017 г. злополука, станала с В. АТ. В. на 09.08.2017 г., е приета за трудова такава по смисъла на чл.55 ал.1 от КСО. Това решение е взето предвид внезапното увреждане здравето на пострадалия, изразяващо се в порезно увреждане на лява китка и длан, настъпило по време на извършвана работа в интерес на предприятието. Липсват данни по делото така постановеното разпореждане да е обжалвано от заинтересованите лица /осигурен и осигурител/ в законоустановения срок пред директора на ТП на НОИ-гр. Д., поради което следва да се приеме, че същото е влязло в законна сила.

Константната съдебна практика е категорична, че трудовата злополука и характерът на увреждането от същата се установяват в рамките на специално предвиденото административно производство за това; актовете на административния орган са задължителни за гражданския съд, който не може да преразглежда и пререшава въпроса дали е трудова злополука и от какъв характер. В този смисъл доводите на ответника по делото, че злополуката не била трудова, не подлежат на разглеждане в исковото производство. Налице е окончателно приключила пред ТП на НОИ-гр. Д. административна процедура по реда на чл.57 и сл. от КСО по установяване на трудовата злополука от 09.08.2017 г. Така този елемент /приключило административно производство по КСО/ от фактическия състав на отговорността на работодателя по чл.200 ал.1 от КТ е налице. Ако трудовата злополука не е установена по този специален административен ред, е недопустимо констатирането, разследването и квалифицирането ѝ в рамките на исковото производство по обезщетяване на вредите от нея /в тази насока решение №109/12.03.2012 г. по гр.д. №622/2011 г., IV г.о., ГК на ВКС; решение №410/29.06.2010 г. по гр.д. №599/2009 г., III г.о., ГК на ВКС; решение №1247/09.12.2008 г. по гр.д. №4465/2007 г., III г.о., ГК на ВКС; решение №374/23.07.2014 г. по гр.д. №3766/2013 г., IV г.о., ГК на ВКС и др./.

От приетия като доказателство по делото Протокол №1/14.08.2017 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката, станала на 09.08.2017 г., изготвен от комисия, назначена от кмета на О.гр.Д., се установяват следните констатации на комисията:

Към момента на инцидента В. е работил по конкретно възложена му задача, като, премествайки медицински кантар, бутнал медицински шкаф с

цел да си осигури по-добър достъп до кантара.Последвало отваряне на вратичката на шкафа,а стъклото се счупило и,падайки,порязало лявата ръка на пострадалия в областта на китката и дланта.В точка VIII от протокола,озаглавена „Анализ на причините за възникване на злополуката” е вписано:„Намаляване на вниманието при извършване на санитарно-домакински дейности”.

При посочения механизъм на настъпване на трудовата злополука за ищеца са настъпили травматични увреждания на лявата ръка,които стават ясни от приобщената към делото многобройна медицинска документация,обобщена от вещите лица в заключението им по допусната от районния съд комплексна съдебно-медицинска експертиза /листи 791-799 от делото на ДРС,т.ІІІ на гр.д.№868/2020 г./.Според експертите механизмът на нараняването на ищеца е с остър предмет,който прорязва сухожилия и периферни нерви в областта на лявата длан.В резултат на нараняването ищецът е получил голяма порезна рана по дланната повърхност на лява китка с прерязване на срединния нерв /нервус медианус/ и лакътния нерв /нервус улнарис/,лакътната артерия и сгъвачите на 2,3,4 и 5 пръсти на лява ръка.Има причинно-следствена връзка на получените травматични увреждания с настъпилата трудова злополука.В МБАЛ “Д.” по спешност е проведено оперативно лечение,изразяващо се в почистване на раната и зашиване на увредените нерви и сухожилия.Артерията е лигирана.Поради развили се сраствания между увредените сухожилия и околните тъкани в МБАЛ „Майчин дом-В.” е направена ревизия на мястото на увреждането и сухожилията са освободени от срастванията.Поради скъсяване на хода им е направена пластика и удължаването им.Според вещите лица това е честа рутинна операция при този вид увреждания.В този смисъл очевидно доводът на ответника,че втората операция се е наложила поради грешки при първата,е напълно неоснователен.Касае се за повторна рутинна оперативна намеса,която е често срещана при такъв род увреждания.Експертите сочат,че увредените сухожилия за 25 дни срастват здраво и това позволява да се свали обездвижването и се започне внимателно раздвижване и възстановяване на обема на движенията на имобилизираните стави.Този процес трае според тях около 3 месеца.Понякога поради развила се инфекция се получават сраствания,които възпрепятстват пълното възстановяване.

Констатацията на експертите е,че ищецът не е напълно възстановен и

възможност за подобряване на състоянието не е налице-има ограничение на движенията в ставите на лява ръка.Настъпили са ограничения на движенията в ставите на пръстите на засегнатата ръка,затрудняващи функцията □-непълен и затруднен върхов захват с показалеца,невъзможен такъв с 3,4 и пети пръсти и непълен юмручен захват.Ищецът може да си помага с лявата ръка.Може да хваща груби предмети с палеца и показалеца,като ги гледа,поради загуба на фината сетивност на пръстите.

По делото е приобщено и заключението на вещото лице Б.Г. по допусната от районния съд съдебно-психологическа експертиза /листи 804-809 от делото на ДРС/.Според експерта освидетелстваният се преживява като човек,който е имал психологична травма,свързана със загуба на функциите на лява ръка.Няма данни за сериозни посттравматични психически изживявания при ищеца.

Безспорно ищецът е преживял болки и страдания вследствие телесното увреждане,което е пряка последица от процесната трудова злополука.Преживял е две оперативни интервенции и последваща рехабилитация.Изживял е обичайните за всеки човек в такава ситуация негативни емоции и притеснения за здравето си,за бъдещата си реализация в живота и за бъдещите си доходи предвид опасността да е телесно непълноценен /така показанията на свидетелите Р.Д.И. и В.М.И.-съответно първи братовчед на ищеца и съпруга на първия/.Както сочат горните двама свидетели,болките на ищеца били особено интензивни през първите няколко месеца след злополуката,като едва след втората операция имало известно подобрение,но и до настоящия момент ръката му била безчувствена и изтръпнала,на моменти чувствал болка и вземал болкоуспокояващи.

Вследствие на лечението лявата ръка на ищеца не е възстановена напълно и няма изгледи да възвърне предишното си нормално функциониране.Ограниченията в движенията остават.С лявата ръка същият може да си помага при ежедневните дейности,но поради загуба на фина сетивност на пръстите може да хваща само груби предмети с палеца и показалеца,като ги наблюдава.Доводите на ответника по делото,че още през март 2018 г. ищецът В. се бил върнал на работа в Д.С.Х. и през месец юни 2018 г. по време на годишен отпуск бил сключил допълнителен трудов договор с "А." АД,където работил като общ работник в хотел /така втори

трудов договор №2488/01.06.2018 г. на лист 709 от делото на ДРС/,като от тези факти следвало,че ръката му била напълно възстановена,са напълно необосновани.Именно последиците от трудовата злополука са наложили след връщането му на работа ищецът В. да бъде преназначен на длъжността „портиер“,която не изисква значително физическо натоварване на пострадалата му ръка.Това че същият всеки ден идвал на работа,шофирайки собствения си автомобил,респ. изпълнявал задълженията си като портиер,вкл. почистване на двора,на фойето-факти,споделени от свидетелите А.И.П. /директор на ДСХ/,С.Т.И. /мед.фелдшер в ДСХ/ и В.Н.Р. /старша мед.сестра в ДСХ/,не означава директно,че е извършвал тези дейности с пълноценното участие на увредената му лява ръка.Експертите по допуснатата КСМЕ са посочили,че с тази ръка ищецът все пак може да си служи,вкл. при изслушването им в съдебно заседание са заявили и възможността да държи волана на автомобил и да шофира,като са подчертали,че ищецът може да извършва дейности,като си помага с лявата ръка,респ. може да захваща с нея груби предмети,но са категорични,че пълно възстановяване на функциите ѝ не е възможно.С оглед последното не се опровергава установеното от експертите трайно състояние на ръката от фактите,че ищецът през лятото на 2018 г. работил по втори трудов договор в к.к.“А.“,че можел да измие пода в ДСХ,да почисти двора на ДСХ или да шофира собствения си автомобил.

Според чл.200 ал.1 от КТ за вреди от трудова злополука или професионална болест,които са причинили временна неработоспособност,трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя,работодателят отговаря имуществено независимо от това,дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им.Според ал.3 на същата норма работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда-неимуществена и имуществена,включително пропуснатата полза,и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване,а ал.4 гласи,че дължимото обезщетение по ал.3 се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите.Предвид изложеното за ответника по делото е възникнало задължение да обезщети ищеца.

Като се има предвид възрастта на ищеца В. /54 г. понастоящем,респ. 49 г. към датата на трудовата злополука/,следва извод,че увреждането се е

отразило значително неблагоприятно на човек в зряла възраст,който е изправен пред невъзможността пълноценно да упражнява труд,да реализира достатъчно доходи за собствената си издръжка и тази на семейството си,пред когото поради увреждането предстоят старини,белязани от трудности в обслужването и болки в наранената ръка.Периодът на пълно зарастване на нараняването е продължил около 6 месеца-от датата на злополуката 09.08.2017 г. до март 2018 г.,когато В. се е върнал на работа.През тези 6 месеца същият е претърпял две оперативни интервенции,съпътствани от значителни болки и страдания.Няма доказателства за сериозно накърняване на психическото здраве на ищеца вследствие на инцидента,но безспорно същият е изживял обичайните притеснения за бъдещото си функциониране в бита и ежедневието.Последиците от травмата са за цял живот-лявата ръка на ищеца няма да възвърне нормалната си функция.При тези обстоятелства съдът намира,че преценката на първоинстанционния съд за справедливо обезщетяване на ищеца за претърпените от него неимуществени вреди със сума в размер на 25 000 лв е напълно обоснована и съобразена вкл. с икономическата конюнктура в страната през последните две години /засилващи се инфлационни процеси/.В този смисъл дадените от ответника примери за практика на ВКС по подобни казуси по решения от 2008 г. и 2015 г. не са актуални и не съответстват на настоящата икономическа обстановка в страната,която неминуемо се отразява на паричната оценка на неимуществените вреди.

На основание чл.84 ал.3 от ЗЗД ответникът дължи на ищеца и законната лихва върху сумата от 25 000 лв,считано от датата на увреждането 09.08.2017 г.,до окончателното ѝ изплащане.

Така в частта,с която искът за обезвреда на неимуществени вреди е уважен до размер от 25 000 лв с присъждане на законната лихва,начиная от 09.08.2017 г.,първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.Същото е правилно и следва да бъде потвърдено и в частта,с която горният иск е отхвърлен в частта за горницата от 25 000 лв до 50 000 лв.

Не е налице твърдяната от ответника проява на груба небрежност от страна на ищеца при настъпване на трудовата злополука,която би намалила отговорността на работодателя съгласно разпоредбата на чл.201 ал.2 от КТ.Съпричиняването при проявена груба небрежност от страна на

пострадалият обуславя само намаляване,но не и пълно изключване на отговорността на работодателя.Пълно освобождаване на работодателя от отговорност е възможно само при хипотезата на чл.201 ал.1 от КТ,когато пострадалият е причинил умишлено увреждането,каквата хипотеза в случая безспорно не е налице и не се навежда да е налице.

Под груба небрежност се разбира такава,при която не е положена грижа,каквата и най-небрежният би положил в дадена обстановка.Следва да е налице липса на елементарно старание и внимание и драстично пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност.Пострадалият при трудовата злополука трябва да е осъзнавал реалната възможност в резултат на неговите действия да настъпи неблагоприятният резултат,но независимо от това да е предприел съответните действия със самонадеяната увереност,че този резултат няма да настъпи или че той ще е в състояние да го предотврати.В тежест на работодателя е да докаже,че пострадалият е действал при форма на вината „груба небрежност”,а именно,че същият е съзнавал опасността от наклоняване на медицинския шкаф и падането на стъклото,но въпреки това самонадеяно и лекомислено е предприел избутването на шкафа.Такова вътрешно субективно отношение у В. към ситуацията не е доказано,за да се приеме,че същият е действал при груба небрежност.По-скоро се касае за проява на недостатъчно внимание и обикновена небрежност при изпълнение на трудовите задължения.Самият работодател сочи,че стъклото на вратичката на шкафа е било закрепено фабрично с пластини и до момента такъв инцидент-падане на стъклото-не се бил случвал.Тези факти са притъпили вниманието на ищеца,който не е предположил,че стъклото не е добре закрепено и може да падне върху него.Грубата небрежност е проява на съзнавана самонадеяност,при която предполагаш или знаеш за евентуалния неблагоприятен резултат от поведението си,но въпреки това съзнание считащ,че можеш да го избегнеш.В случая очевидно става въпрос за обикновена несъзнавана небрежност и липса на съобразителност.Предвид горното отговорността на работодателя не следва да бъде намалявана вследствие съпричиняване поради груба небрежност от страна на В. на вредоносния резултат.

Работодателят дължи и обезщетение за имуществените вреди-пряка и непосредствена последица от увреждането,които се изразяват в сторени разходи за лечението на ищеца-разноски за оперативно и постоперативно

лечение. Въззивникът-ДХД не е изложил конкретни доводи за неправилност на първоинстанционното решение в частта на присъдения размер на обезщетението за имуществени вреди. Искът за сумата от 436,24 лв е основателен и доказан, доколкото е подкрепен от представените към исковата молба писмени доказателства. В тази част първоинстанционното решение също е правилно и подлежи на потвърждаване.

Видно от справка от НОИ и удостоверение на листи 729 и 730 от делото на ДРС, на ищеца В. през периода септември 2017 г.-февруари 2018 г. е било изплатено обезщетение за временна неработоспособност в общ размер на 3 065,98 лв. Следва да се отбележи, че възражението на ответника за изнесена в исковата молба неистина, че ищецът е бил в отпуск поради временна неработоспособност до датата на исковата молба, е неоснователно. Ищецът коректно е посочил периода на временна неработоспособност. Като край на периода е имал предвид датата, на която са предявени първоначалните искове срещу ненадлежащия ответник О.гр.Д.- 26.02.2018 г., като до тази дата действително е ползвал отпуск по болест.

Горното обезщетение за временна неработоспособност не подлежи на приспадане от размера на определеното от съда обезщетение за неимуществени и имуществени вреди по реда на чл.200 ал.3 от КТ. Не подлежи на приспадане и евентуално получена от ищеца инвалидна пенсия, доколкото същият е с определен процент трайно намалена работоспособност /72% за една година до 01.02.2019 г. съгласно експертно решение на ТЕЛК №0480/13.02.2018 г.-на лист 62 от делото на ДРС-т.І; 60%- за три години до 01.02.2022 г. съгласно експертно решение на ТЕЛК №0546/18.02.2019 г.-на лист 219 от делото на ДРС-т.І/.

Хипотезата, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване, е конкретизация на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Такъв е случаят, когато се плаща два пъти за едно и също нещо, т.е. два пъти се задоволява един и същ интерес. Обезщетението от общественото осигуряване за временна неработоспособност и пенсията за % трайна неработоспособност са предвидени да компенсират загубата на трудово възнаграждение от увреждането. Те следва да се приспадна, ако исковата претенция е за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, причинени от трудовата злополука и изразяващи се в неполучено

трудова възнаграждение.Само в този случай неприспадането би довело до двойно обезщетяване.В случая такъв иск за имуществени вреди-пропуснати ползи от трудово възнаграждение-не е предявен,поради което и не се налага соченото приспадане /решение №54/23.04.2019 г. по гр.д.№3649/2018 г. на III г.о.,ГК на ВКС/.Обезщетенията по настоящото дело и обезщетението от общественото осигуряване компенсират различни вреди от злополуката и приспадане не следва да се извършва.

С оглед изложеното и двете въззивни жалби се явяват неоснователни,поради което първоинстанционното решение следва да бъде изцяло потвърдено /в осъдителната и отхвърлителната му част,вкл. в частта за разноските,разпределени в полза на страните и по сметка на ДРС съобразно уважената и отхвърлената част от исковете/.

Двете страни са претендирали сторените от тях разноски във въззивната инстанция.Всяка от страните има право на разноски за настоящата инстанция с оглед отхвърляне жалбата на насрещната страна и съобразно уважената и отхвърлената част от исковете.

Ищецът В.В. не е сторил разноски под формата на заплатена държавна такса за въззивното обжалване,тъй като е освободен от заплащане на такава по смисъла на чл.83 ал.1 т.1 от ГПК.Таксата за възивно обжалване по неговата жалба остава за сметка на бюджета на съда,тъй като жалбата му е неоснователна и не е постигнато чрез нея допълнително уважаване на иска за неимуществени вреди за горницата над 25 000 лв,респ. ответникът по иска не дължи на съда държавна такса по тази жалба.Ищецът не е сторил и разноски за адвокат,тъй като според представения по делото договор за правна защита от 03.02.2022 г. /на лист 80 от делото на ДОС/ между В. и представляващото го адвокатско дружество е уговорена безплатна правна помощ за въззивното производство по смисъла на чл.38 ал.1 т.2 от ЗА.Така се претендира от пълномощника му адв.В.З. в полза на упълномощеното адвокатско дружество присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.2 от ЗА.Съобразно цената на исковете /общо 50 436,24 лв/ минималното адвокатско възнаграждение за една инстанция се равнява по правилото на чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. на 2 043,09 лв без ДДС или 2 451,71 лв с ДДС.На тази база за уважената част от исковете,респ. за защитата срещу неоснователната въззивна жалба на ответника по делото,упълномощеното от

ищеца В. адвокатско дружество има право на възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 1 236,46 лв.

Ответникът по делото ДХД е сторил разноски в настоящата инстанция, както следва: 525 лв държавна такса за обжалването и 3 360 лв с ДДС адвокатско възнаграждение, изплатено съгласно договор за правна защита, фактура и платежно нареждане на листи 85-87 от делото на ДОС. Същият има право на разноски съразмерно на отхвърлената част от иска за неимуществени вреди, респ. за защитата срещу неоснователната въззивна жалба на ищеца В.. Не му се дължат разноските от 525 лв държавна такса по обжалването, тъй като са внесени по жалбата му, насочена срещу осъдителната част на решението на ДРС, която е отхвърлена. От разноските, сторени за адвокатско възнаграждение, му се дължи половината от 3 360 лв, а именно сума от 1 680 лв, съотнесима към защитата му срещу неоснователната жалба на другата страна, а останалата част от възнаграждението се съотнася към защитата по собствената му неоснователна жалба и не се дължи.

Водим от гореизложеното, Д. кият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260396/28.05.2021 г. по гр.д. №868/2020 г. на Д. кия районен съд.

ОСЪЖДА Дирекция „Хуманитарни дейности, социални услуги”, предоставяща услугата-„Д.С.Х.” към О.гр.Д., с административен адрес: гр.Д., ул. „Б. №** да заплати на Адвокатско дружество „Я***“, със седалище и адрес на управление гр.Д., бул. „**, с ЕИК 124714556, сумата от 1 236,46 лв /хиляда двеста тридесет и шест лева и четиридесет и шест стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена в полза на ищеца В. АТ. В. с ЕГН ***** от гр.Д. безплатна адвокатска помощ във въззивната инстанция на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА.

ОСЪЖДА В. АТ. В. с ЕГН ***** от град Д., ул., В. №** да заплати на Дирекция „Хуманитарни дейности, социални услуги”, предоставяща услугата-„Д.С.Х.” към О.гр.Д., с административен адрес: гр.Д., ул. „Б. №** сторени във въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски в размер на 1 680 лв /хиляда шестстотин и осемдесет лева/ адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____